

פרק כג

כללים לחישוב קביעות הוסתות

שו"ע סי' קפ"ד

כללים

א. כבר התבאר לעיל, שקביעות וסתות הימים תלויה בעונה שראתה. כלומר, כל וסת אינו נקבע אלא אם כל הראיות שקובעות אותו התחילו באותה עונה (ע"י פכ"א ה"ב וה"ה). ולכן אשה שראתה ג' פעמים ביום מסויים מימי החודש, או בג' הפלגות שוות, אבל התחילו הראיות פעם ביום ופעם בלילה, לא קבעה וסת. לפיכך, עיקר הפרישה ודיני הוסת, הם בעונה זו שחוששים לה שאם תראה בה תקבע וסת. אם ראתה ביום, חוששת שמא תקבע וסת ליום. ואם ראתה בלילה, חוששת שמא תקבע וסת בלילה (ס"ב).
אוצר החכמה

ב. עונה, היינו יום או לילה. וכבר התבאר (פ"כ ה"ג) שיום ולילה לענין זה, תלוי בהנץ החמה ובשקיעת החמה. לפיכך, אשה שראתה ואפילו ביום חורף קצרו מיד אחרי שקיעת החמה, עונת וסתה הוא בלילה. וכן אם ראתה אחר עמוד השחר קודם הנץ החמה, עונת וסתה הוא בלילה. ואם ראתה מיד אחר הנץ החמה ואפילו בליל קיץ קצרו, עונת וסתה הוא ביום (ס"ד). וגם המחמירים לענין פרישה לחשב כל עונה לחומרא - י"ב שעות, כדלהלן פכ"ה ה"ג, היינו דוקא לפרישה. אבל לקביעות הוסתות, תלוי רק בהנץ החמה ובשקיעת החמה).

ג. ראתה בא' בחודש בלילה, חוששת שמא תקבע וסת לא' בחודש בלילה. ראתה ג' פעמים בא' בחודש בלילה, קבעה וסת לא' בחודש בלילה וּבכל אלו אינה חוששת לא' בחודש ביום). ראתה פעם רביעית ביום, חוששת עתה ליום וללילה. לעונת היום משום ששינתה, וחשש זה נעקר בפעם אחת. ולעונת הלילה מדיו וסת קבוע, וחוששת לו עד שלא תראה בלילה ג' פעמים. **אוצר החכמה**

אבל ראתה בא' בחודש פעמים ביום ופעמים בלילה, ולא קבעה אחת מהעונות ג' פעמים ברציפות, או שראתה ג' פעמים ביום ואחר כך ג' פעמים בלילה, או שראתה ג' פעמים בלילה ואחר כך ג' פעמים ביום, חוששת לעונה האחרונה בלבד (שו"ע סי' קפ"ט סי"ג: ראתה פ"א ביום, ואח"כ ראתה בלילה ונמשכה ראיתת ליום ע"י להלן הי"ד).

ד. אין קובעים את הוסתות אלא לפי התאריך העברי. אבל אם ראתה ג' פעמים באותו יום בחודש לחודשי העמים, לא קבעה וסת בכך, ואפילו לחומרא אין צריך לחוש לזה (מנח"י ח"ו סני"ד. והטעם, שחלוקת הימים של חודשי האומות אין להם שום השפעה בחוקי הטבע).

ה. כשמחשבים את ההפלגה, צריך לזכור שיש חודשים מלאים בני ל' יום, ויש חודשים חסרים בני כ"ט יום. החודשים: תשרי שבט אדר א' ניסן סיון אב, הם תמיד מלאים. החודשים: טבת אדר בשנה פשוטה, אדר ב' בשנה מעוברת, אייר תמוז אלול, הם תמיד חסרים. ואילו חשון וכסלו פעמים שניהם חסרים ופעמים שניהם מלאים, ופעמים אחד חסר ואחד מלא. ולכן רצוי תמיד לחשב על פי הלוח של אותה השנה שנמצאים בה, כדי שלא יבואו לידי טעות.

וכן צריך לזכור, כי לגבי חישוב ההפלגה, יום הראיה עולה לכאן ולכאן. כלומר, שמחשבים אותו עם הוסת הקודמת, וכן עם הוסת העתידה. כגון שראתה בא' בטבת ובכ"ה בו, יום השלושים (עונה בינונית) של א' טבת הוא בא' שבט, ויום השלושים של כ"ה טבת הוא כ"ה שבט (מכיון שטבת הוא חודש חסר, ואם לא היינו מחשבים א' טבת וכ"ה בו מן המנין, היה יום השלושים שלהם חל בב' שבט ובכ"ו בו. נמצא, שבחודש חסר עונת החודש ועו"ב חלים ביום אחד). וכן ההפלגה בין א' לכ"ה טבת היא כ"ה יום (ולא כ"ד יום, ולא כ"ג יום), ולכן ב' שבט הוא יום חשש וסת ההפלגה של כ"ה טבת (ברור שלגבי חישוב הפלגה אין זה דין אלא שכך נהגו לחשב. ועיי' פכ"ב הע' 1).

ו. הרוצה לקיים מצות פרישה כהלכתה, יזהר תמיד לכתוב את יום הוסת, ואז יוכל לחשב ימי וסתה כתיקונם. כך קבלתי מרבותי וכך הייתי נוהג כל ימי ולא אונה לי כל און, ברנב. השם המקדש עמו (חכמ"א ס"י ק"יב ס"מ).¹¹²¹⁴⁵⁶⁷ אוצר החכמה

הכלל לכל ירא שמים, שיכתוב היום בחודש, והיום בשבוע, ובאיזו עונה התחילה ראייתה, ויציין את ההפלגות שבין ראייה לראייה, וכן את משך ימי הראייה. וכל שמבחין בסדר מסויים לראייתה ישאל לחכם, שכן רבים הם הפרטים בדינים אלו (וכן ראוי לרשום אם היו סימני וסת הגוף, וכמה זמן עבר בין תחילת הסימנים לראייה).

* * *

כללים לחישוב העונה

ז. דרך הנשים, שרואות דם במשך כמה ימים. ואף על פי כן אין אנו מתחשבים בשאר הימים שראתה, אלא העיקר הוא העונה שבה התחילה ראייתה. כגון שהתחילה לראות בא' בחודש ביום ונמשך הוסת כמה ימים, קביעות הוסת וכן זמן הפרישה, הוא לפי העונה שבה התחילה ראייתה, דהיינו א' בחודש ביום, וכן להפלגה מונים מיום זה. (שאנו תולים את עיקר הראייה בעונה שראתה תחילה, ושאר הימים נמשכו מעונה זו, שכיון שכבר נפתח המעין, אינו נסתם כמה ימים. ס"ו, רמ"א ס"י קפ"ט ס"יג, חכמ"א ק"ח ס"ה, ועיי' העי' שם נתבאר אם תולים בתחילת ראייה, גם כשהפסיקה בין ראייה לראייה יותר מיום אחד).

1. א. עיי' חו"ד סק"ז, שבפוסקת - כלומר שאינה רואה ראייה רצופה, אלא רואה ופוסקת מעט ושוב רואה, וכך רואה במשך כמה ימים, אעפ"י שגם בזה העיקר שאין חוששים אלא לעונה ראשונה, מ"מ פעמים שחוששת לימי ראייתה.

והנה הנשים בזמנינו, רובן ראייתן כפוסקת. ואפ"י אם היא רואה ברציפות, יש לחוש שמא הפסיקה בין הראיות, כיון שאינה בודקת עצמה בכל עת. וא"כ היה צריך לברר הימים שצריכה לחוש להם (עיי' חו"ד שם). ולדינא, כל שלא הפסיקה יום אחד או יותר, ותחילת ראייתה היא עיקר. ואם הפסיקה יום או יותר, תשי"ח. ועיי' פתח"מ פכ"ג הע' 2.

ב. כתב בשו"ע ס"ה: אשה שראייתה נמשכה רק זמן מועט, כגון שהתחילה לראות בלילה קודם הקי החמה, והמשיכה לראות [שופעת או מזולפת] זמן מועט לאחר הנה"ח ופסקה מלראות. לגבי קביעות הוסתות דינה ככל אשה, ותחילת ראייתה [ובכגון זה - הלילה] הוא

ח. אשה שהבחינה בתחילת ראייתה בהנץ החמה, אבל חוששת שמא ראתה כבר קודם הנץ החמה. תולים שתחילת ראייתה הוא ביום, כיון שביום ודאי ראתה והלילה הוא רק ספק, ולכן מחשבת את וסתה לפי עונת היום. וכן אשה שהבחינה בתחילת ראייתה בשקיעת החמה, וחוששת שמא ראתה כבר קודם שקיעת החמה, תולים שתחילת ראייתה הוא בלילה, כיון שבלילה ודאי ראתה וביום הוא רק ספק, ולכן מחשבת את וסתה לפי עונת הלילה. ומכל מקום, מחמת הספק יש להחמיר לפרוש גם בעונה שלפניה (ס"ד, ש"ך ס"ק י"ג וי"ד): הלכה זו עוסקת באשה שראתה סמוך מאד להנה"ח או לשקעה"ח, ולכן היא מסופקת שמא כבר התחילה לראות קודם לכן, או שמא טעתה בזמני הנה"ח ושקעה"ח, והוא ספק גמור: ומש"כ יש להחמיר, היינו גם ללא חומרת האו"ז דלקי פכ"ה ח"ד. ומ"מ אין צריך לפרוש עונה שלפני לפניה, גם להנוהגים כהאו"ז: ויל"ע לגבי קביעות וסת, כגון שראתה ב"פ בא' בחודש בלילה, ובשלישית בהנה"ח של א' בחודש. וכן לגבי עקירה, אם היתה עונת וסתה בין קבוע ובין שא"ק בלילה, וראתה בהנה"ח וכנ"ל, שלכאורה נראה שאינו נחשב עקירה וצ"ע. ועיי' גופי הלכות ס"ק ל"ז מש"כ בזה).

[דעת 1234567](#)

ט. קמה אחר הנץ החמה ומצאה דם, אין חוששים שראתה בלילה, ומחשבת וסתה לפי היום (אשכול סי' ל"ב, שו"ת חוט השני סי' כ"ד. ושם מבואר, שאם רגילה לראות תמיד ביום ושינתה וראתה בלילה, ובפעם הבאה כשקמה בבוקר שאחר ליל עונת וסתה, שוב מצאה דם באופן שנראה שהוא תחילת ראייה, מחשבת וסתה לפי היום ועוקרת החשש ללילה. אבל אם רגילה לראות בלילה, וקמה בבוקר ומצאה דם, תולה וסתה בלילה. ועוד משמע שבה אינה חוששת כלל ליום וצ"ע. ועיי' גופי הלכות בשעה"צ ס"ק מ"ג: ומסתבר, שכל דין זה הוא רק באופן שנראה שכעת הוא תחילת ראייה, אלא שחוששת שמא כבר ראתה מקודם. אבל אם לפי הענין נראה לה שכבר התחילה לראות בלילה, מחשבת וסתה לפי הלילה. ואם לפי הענין הוא ספק, הדין כמו בהלכה הקודמת שפירשת גם בעונה שלפניה).

[אוצר החכמה](#)

העיקר. ומ"מ אסורה גם ביום, כשיעור שנמשך בו הוסת. וה"ה אם התחילה ראייתה ביום קודם שקיעת החמה, והמשיכה לראות זמן מועט לאחר שקעה"ח עכ"ד. לפיכך, אשה שראתה בא' בחודש ביום לפני שקעה"ח, והמשיכה לראות כשעה לאחר השקיעה ופסקה מלראות, מונה להפלגה ולווסת החודש מא' בחודש ביום. וחוששת בפעם הבאה ביום א' בחודש לכל העונה, ובליל ב' בחודש חוששת שעה, וכן חוששת באופן זה להפלגתה (ש"ך ס"ק ט"ו). ועיי"ש שגם בזה צריך לפרוש בעונה שלפני עונת תחילת הראייה מצד חומרת האו"ז, ובמקרה שנקטנו היינו בליל א' בחודש. ולדינא, עיי' פתחי"מ פכ"ג הע' 3.

ראיה ממעין פתוח

י. הגם שהתבאר שיום תחילת ראייתה הוא העיקר, מ"מ אם ראתה ב' פעמים בזמן שזה ממעין סתום וכלומר שהתחילה ראייתה בזמן זה), ובשלישית ראתה באותו יום ממעין פתוח וכלומר שהתחילה ראייתה קודם לכן, אבל המשיכה לראות גם באותו יום, קבעה וסת. משום שרגלים לדבר, שהרי הראיות הראשונות שראתה היו ממעין סתום, וגם עכשיו ראתה בזמנה (כלומר בזמן שחששה לו, שאם תראה בו תקבע וסת), ולכן אנו מחשיבים ראיה זו שבזמנה לעיקר. ואנו תולים, שמה שהקדימה הם דמים יתירים שנתווספו בה ומיהרו להקדים. ואמנם, חוששת גם ליום שהקדימה, שמא קובעת לו וסת אחר (לפיכך, אם ראתה דרך משל ב' פעמים בג' בחודש, ובפעם השלישית והרביעית הקדימה וראתה בב' בחודש והמשיכה ראייתה גם לג' בחודש, ובחמישית ראתה בא' בחודש והמשיכה ראייתה גם לב' בחודש. קבעה ב' וסתות - לב' וג' בחודש, כיון שב"פ הראשונות ראתה בב' וג' בחודש ממעין סתום, והשלישית ראתה אוצר החכמה י"ד סק"ד).

יא. וכן הדין בוסת הפלגה, כגון שראתה פעמיים בהפלגת ל' יום, ובשלישית התחילה לראות בהפלגת כ"ח יום, והמשיכה ראייתה גם ליום הל', קבעה וסת להפלגת ל' יום וחוששת להפלגת ל' ^{אחרי 1224567} בוסת הל'. משום שאנו תולים שיום הל' שראתה גם בו הוא עיקר, ומה שהקדימה לראות בכ"ח הוא תוספת דמים.

ויש אומרים שבמקרה זה אינה חוששת כלל ליום הקדימה, שאין זה מצוי שיתקיימו ב' הוסתות כשאחד מהם הוא וסת הפלגה. שהרי אם תראה בזמן אחר אין זה הפלגת ל' אלא הפלגה אחרת, ואין חוששים לוסת שאינו קבוע, לומר אולי יתבטל הקבוע ויתקיים מה שאינו קבוע (חוו"ד סי' קפ"ט ס"ק י"ד-ט"ו).

ויש אומרים שמה שאנו חוששים ליום הקדימה, אינו משום החשש שמא תקבע וסת אחר, אלא משום שיש להסתפק אם יום הל' הוא עיקר ומה שהקדימה הוא תוספת דמים, או שמא יום התחלת ראייתה הוא עיקר, וראיית הל' אינה חשובה כיון שהיתה ממעין פתוח. לפיכך, חוששת גם לראיית הכ"ח, ומונה מיום הכ"ח שבה התחילה ראייתה להפלגת כ"ח שמא תקבע וסת לכ"ח. וכן חוששת לו משום וסת החודש. וכן חוששת לראיית הל', שמא קבעה וסת לל' (ב"ח, נקה"כ קפ"ט על הטי"ז ס"ק ל"ב). [וכן חוששת להפלגת ל' מראיית כ"ח, שהרי הפלגת ל' הארוכה הקודמת לא נעקרה

בהפלגת כ"ח הקצרה.

יש אומרים שחוששת מיום הל' להפלגת כ"ח ולהפלגת ל', אבל מיום הקדימה אינה חוששת כלל (חזו"א סי' פ"ה אות מ"ד, מ"ה, ונ"ד. ועיי פתח"מ ביאורים סי"ד שביארנו היטב שיטות הפוסקים כאן. עיי דוגמא מעשית בהע"ז).

אמ"ח 1124567

יב. ומכיון שהרואה ג' פעמים בזמן שוה ובאותן עונות, ב' פעמים ראשונות ממעין סתום ובשלישית ממעין פתוח, קבעה וסת (כדלעיל הל' י-יא). לפיכך, פשוט שאשה שקבעה לה וסת לימים או להפלגה, וראתה אחר כך ביום שחששה לו מצד קביעותה ממעין פתוח, אף שלא התחילה ראייתה ביום זה, אין זה חשוב לעקירה. ורק אם לא תראה כלל ביום שחוששת לו, יחשב זה לעקירה (שו"ע הגר"ז סי' קפ"ט סל"ח. ואפי' תראה כמה פעמים רק ממ"פ צריכה לחוש לוסתה, עד שלא תראה כלל ג"פ ביום שחוששת לו).

יג. ראתה ד' פעמים בזמן שוה ובאותן עונות, בראשונה ממעין סתום ובשניה ממעין פתוח, ושלישית ורביעית ממעין סתום, מצטרפים ג' הראיות שהיו ממעין סתום לקבוע וסת.

יד. ראתה פעם אחת ממעין סתום, כגון א' בחודש ביום, ובפעם הבאה ראתה א' בחודש בלילה והמשיכה ראייתה ליום. צריכה לחשוש

2. אם ראתה דרך משל בי פעמים בכ"ח בחודש, ופעם שלישית כ"ה בחודש והמשיכה ראייתה לכ"ח. לחזו"ד חוששת עתה מלבד הוסת שנקבע לכ"ח, רק לכ"ה בחודש הבא. ולב"ח והש"ך חוששת לחומרא שמא קבעה וסת לכ"ח. וחוששת לכ"ה בחודש הבא, וכן להפלגת כ"ח יום מיום הכ"ה, שהוא ההפלגה בין כ"ח לכ"ה בחודש מלא. ולשיטתם נראה שחוששת גם לע"ב מראיית כ"ה, שאם לא קבעה עדיין אין לה וסת. אמנם אם תראה בפעם הבאה בכ"ח, קבעה וסת אף לעקור וסת הקבוע שקדם לגמרי ודו"ק. שינתה לראות ביום ט"ו בחודש הבא, לחזו"ד וכן הוא לחזו"א חוששת להפלגת י"ח מיום ט"ו שהוא ההפלגה בין ראיית כ"ח שעבר [בחודש מלא] לראיית ט"ו. וכן חוששת לכ"ה בחודש, ולכ"ח בו, ולט"ו בחודש הבא. ולב"ח והש"ך חוששת כנ"ל, וחוששת עוד להפלגת כ"א מיום ט"ו, שמא יום ראיית כ"ה הקודם היה עיקר, ונמצא שהפליגה ממנו ועד ראיית ט"ו כ"א יום. וכן הדין בקבעה וסת הפלגה באופן זה, שלב"ח והש"ך אין חילוק, וחוששת באותו אופן. ולחזו"ד בקבעה וסת הפלגה, אין חוששים כלל ליום הקדימה. ואם שינתה, מונה לראיית השינוי רק מיום שקבעה ולא מיום הקדימה. וכן הדין לחזו"א שבה הושוו דעותיהם, ורק אם לא שינתה חוששת לבי' הוסתות כמוש"כ בפנים. ועיי בביאורים סי' י"ד.

בחודש הבא לא' בחודש ביום ובלילה (שכן כשהקדימה רק עונה אחת, לכו"ע לא נעקר חשש שאינו קבוע, והמחלוקת להלן בהקדימה יותר מעונה אחת. עיי' שו"ע סי' קפ"ט סי"ג, שו"ע הגר"ז סל"ח).

ראתה פעם אחת ממעין סתום, כגון בא' בחודש, ובפעם הבאה התחילה ראייתה בכ"ח בחודש והמשיכה לראות גם בא' בחודש. צריכה לתשנות אתה לכ"ח בחודש הבא שהוא זמן תחילת ראייתה האחרונה וזמן להפלגה ועונה בינונית מונה מכ"ח בחודש. ומכל מקום יש שכתבו שצריכה לחשוש גם לא' בחודש שלאחריו, כי גם חשש וסת שאינו קבוע, אינו נעקר כשראתה בו ממעין פתוח. וי"א שאינה צריכה לחשוש לא' בחודש שלאחריו (במנח"י ובשבת"ל כי שצריך לחשוש. אולם בספר פותח שער בשם הגרמ"ה פאדונו. וגו' בגנפני תלכות כי שא"צ לחשוש, ועיי' פתח"מ ביאורים סי"ב אות י-יא שנו **אוצר החכמה**).

טו. ראתה פעם אחת בהפלגת כ"ח יום, ובפעם הבאה התחילה ראייתה בהפלגת כ"ו והמשיכה לראות גם ביום הכ"ח מתחילת הראיה הקודמת. צריכה לחשוש עתה מיום תחילת ראייתה (שהוא הפלגת כ"ו מהראיה הקודמת) להפלגת כ"ו ולהפלגת כ"ח (שאין הפלגת כ"ו הקצרה עוקרת הפלגת כ"ח הארוכה, וכדלעיל פכ"ב ה"י י-יא).

טז. נראה, שהוסתות שאינם שכיחים, שאין חוששים להם עד שנקבעו וכלומר, כל וסתות הימים מלבד וסת החודש השווה וסת ההפלגה השווה. עיי' לק' פכ"ד ה"א, אינם נקבעים על ידי ב' ראיות ראשונות ממעין סתום ושלישית ממעין פתוח. כגון אם ראתה ט"ו תשרי, ט"ז חשוון, ובשלישית התחילה לראות ב"ג כסלו ונמשכה ראייתה ד' ימים וראתה גם ב"ז כסלו ממעין פתוח, לא קבעה וסת לדילוג³.

3. טעם הדבר, עיי' פתח"מ ביאורים סי"ב אות ט". והנה אם ראתה בכגון זה גם ב"ז כסלו ממעין סתום, קבעה וסת לדילוג לחומרא כדלעיל פכ"א ח"י, ולכן צריכה עתה לחשוש ל"ח טבת (וכן לחשוש ככל וסת שאינו קבוע). ראתה ב"ח טבת ממ"פ, צריכה לחשוש ל"ט שבט וכי אדר, ואף אם לא תראה בהם חוששת עדיין לכ"א ניסן. אבל אם לא ראתה כלל ב"ח טבת, אינה חוששת יותר לכ"א ניסן, כי עקרה וסת הדילוג בג"פ. ועיי' לעיל פכ"א ה"י ט-י ולק' פכ"ד הכ"א משי"כ על ראתה ממ"פ.

ספק בעונת הוסת

יז. שכחה יום וסתה, בין הקבוע בין שאינו קבוע ויש בזה שני ספיקות, הראשון לגבי העונה שבה אסורה, והשני לגבי הימים. ולכן אם זוכרת שראתה לאחרונה ביום ובחשש שאינו קבוע, או שזוכרת שהיה וסתה קבוע ליום, יצא הלילה מכלל הספק. ואם אינה זוכרת, הכל בכלל הספק. ואסורה בכל הימים (והעונות) שיש להסתפק בהם שמא הם עונת וסתה (חת"ס על שו"ע לס"ד, ובשו"ת סו"ס קס"ו: בזוכרת שראתה ביום, מותרת בלילה. שבספ"ק וגם א"ע להממיר עונת האו"ז דלקי פכ"ה ה"ד. וביש לה וס"ק, תשי"ח עד מתי אוצר החכמה ז"ל הימים שיש בהם ספק).

ויש אומרים שמותרת בכל הימים (חו"ד סוף סק"ד וסק"ו, והטעם משום דוסתות דרבנן. ועיי' שו"ת מהרי"א אסאד סי' ק"צ שכי' דמ"מ בכל אותם ימים שיש בהם ספק, תבדוק קו"ת. ועיי"ש שכי' גם שצריכה לחוש לעו"ב: ודע, שאם זוכרת את היום שאסורה בו, אלא שמסופקת אם הוא בעונת היום או הלילה, לכו"ע אסורה ביום ובלילה ועיי' לעיל ה"ח ודו"ק: וכשהספק הוא על בי' ימים בלבד, כגון שאינה זוכרת אם קבעה לא' בחודש או לבי', או אם קבעה להפלגת כ"ח או כ"ט, משמע בשו"ת מהרי"א שם שיש לאסור בי' הימים: היה לה וס"ק לימי החודש ושינתה וראתה ביום אחר, וזוכרת יום ששינתה ואינה זוכרת יום הוסת, צריכה לחוש לעו"ב, עיי' לקי' פכ"ד ה"ח ודו"ק).

יח. ראתה ב' פעמים בזמן שוה, ובשלישית לא בדקה בזמן זה ולא הרגישה כלום ולא ראתה, וברביעית ראתה שוב באותו הזמן, יש להסתפק אם הצטרפו הראיות לקבוע וסת, ותש"ח.

בדיקות וכתמים לענין וסת

יט. אין בכתמים משום וסת. כיצד, מצאה כתם (שטימא לה חכ"ס) בא' בחודש, ואפילו מצאה כן ג' פעמים בא' בחודש בזה אחר זה, לא קבעתו ואינה חוששת לו אפילו כדין וסת שאינו קבוע. וכל שכן שאינה עוקרת וסת קבוע אחר מחמת ראיית כתמים. וגם אם ראתה דם ממש ב' פעמים בא' בחודש, ובפעם השלישית מצאה כתם בא' בחודש, אינו מצטרף לקבוע וסת (שו"ע סי' ק"צ סנ"ד. אם ברביעית ראתה ממש בא' בחודש, צ"ע אם מצטרפים הראיות לקבוע וסת).

כ. קינחה עצמה ומצאה דם, דינו ככתם לגבי דיני וסתות.

כא. בדקה עצמה בעד הבדוק, ומצאה על העד מראה דם, צריך להראותו לחכם, כי שמא צריך לחוש לו משום וסת נשם. ולמעשה, מנהג מורי הוראה להורות שאין לחוש משום וסת, כל זמן שלא נקבע בג"פ. אך זהו דוקא כשלא ראתה אח"כ בתוך מעת לעת ראייה גמורה, אך כשראתה אח"כ ראייה גמורה מסתבר שיש לחוש לו וסת מעת שבדקה. וכ"ש אם מצאה כן בעונת הוסת, שבודאי אינו עקירת לוסת הקודם וצריכה לחוש בפעם הבאה, ואם בפעם הבאה תראה נראה שקבעה וסת וע"י לעיל הי"ח ודו"ק: וזהו במצאת מראה דם ברור, אבל במראה שמטמאין מחמת ספק, דינו כדין כתמים וכמבואר בהי"ט ולק' הכ"ב. ובמצאה בבדיקו **אוצר החכמה** ע"י 1 וע"ע פכ"ד ע"י 7.

כב. א. מצאה כתמים קודם ראייתה ואחר כך ראתה, מונים לוסתה מזמן ראייתה (שבת הלוי ח"ג סי' קי"ח. ופשוט שכוונתו לכתמים שטימאו אותם, או אפי' כתמים שטיהרום מחמת שנמצאו על בגדי צבעונים או על דבר שאינו מקבל טומאה וכדו', שאע"פ שאינם מטמאים, מכל מקום ברור לנו שהם מגופה. ובזה מדובר בכל הסעיפים דלקמן: והוא הדין אם מצאה כתם אחד).
ב. ראתה כן ג' פעמים, ולא עברה יותר מיממה ומעת לעת בין מציאת הכתם לראיה, אף בזה אין לחשוש ומונים רק מזמן הראיה (שבה"ל שם). ויש שכתבו, שבאופן זה מונים לוסת מיום מציאת הכתם, ועל כל פנים צריכה לחשוש גם מזמן הראיה (אג"מ ח"ג סמ"ו).

ג. ראתה כתמים ג' פעמים יום או יומיים קודם וסתה, ופסקה מלראות או שבדקה ומצאה טהורה, מונים לוסתה רק מזמן ראייתה. אבל יש לחוש לכתמים אלו כדין וסת הגוף (אג"מ שם סנ"א. וכדלעיל פכ"א הי"ז ולק' פכ"ה הי"ג עיי"ש).

ד. מצאה כתם בעונת הוסת, ולמחרת ראתה דם. המחמיר למנות לוסת גם מזמן מציאת הכתם תבא עליו ברכה (שבת הלוי שם. ופשוט שלדעת האג"מ הנ"ל אות ב', מעיקר הדין צריכה למנות מיום מציאת הכתם: ונראה שגם למקילים או באופנים שיש להקל, מ"מ אם תמצא בעתיד כתמים כאלו, אף שהם טהורים ראוי שתבדוק עצמה, ועכ"פ תבדוק קודם תשמיש. וע"י לעיל פ"ה הכ"ה: אם רגילה למצוא כתמים קודם ראייתה, ומצאה כתמים כאלו בעונת הוסת, צריך לפרוש ממנה לגמרי, אפי' כשהם פחות מכגריס, שמכיון שבאו בעונת הוסת יש לחוש שהוא תחילת ראייה. אמנם, אם אח"כ לא בא הוסת כהרגלה, הרי נתברר שאינו מהוסת וטהורה. אג"מ שם סנ"א).